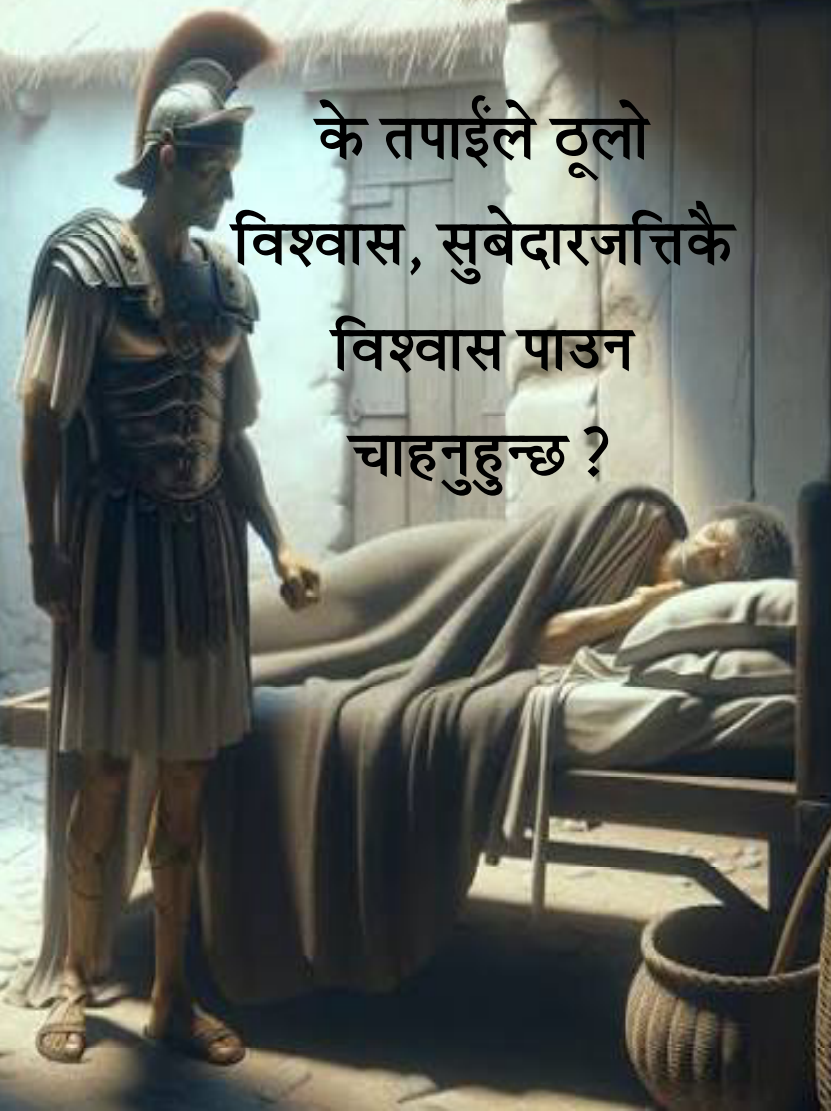

के तपाईंले ठूलो
विश्वास, सुबेदार जत्तिकै
विश्वास पाउन
चाहनुहुन्छ ?

के तपाईंले ठूलो विश्वास, सुबेदारजत्तिकै विश्वास पाउन चाहनुहुन्छ ?

‘अनि मानिसहरूलाई आफ्ना वचनहरू सुनाइसक्नुभएपछि प्रभु येशू कपर्नहुममा पस्नुभयो । अनि कुनै एक सुबेदार थिए, जसको दास बिरामी भएर मर्न लागेको थियो; अनि त्यो दासचाहिँ उनको प्रिय दास थियो । अनि येशूको विषयमा सुनेर उनले ‘हजुर, आइदिनुहोस् र मेरो दासलाई निको पारिदिनुहोस्’ भनेर उहाँलाई विन्ती गर्न यहूदीहरूका बूढा प्रधानहरू उहाँकहाँ पठाए । अनि येशूकहाँ आएर तिनीहरूले उहाँलाई यसो भन्दै आग्रहपूर्वक विन्ती गरे: “जसको निम्ति तपाईंले यो काम गर्न लाग्नुभएको छ, उनी योग्य छन्; किनभने उनले हाम्रो जातिलाई प्रेम गर्छन्, र उनले हाम्रो निम्ति एउटा सभाघर बनाइदिएका छन् ।” तब येशू तिनीहरूको साथमा जानुभयो । अनि जब उहाँ त्यस घरदेखि धेरै टाढामा हुनुहुन्नथियो, तब ती सुबेदारले उहाँकहाँ साथीहरू, उहाँलाई यसो भन्न पठाए: “प्रभुजी, हजुरले आफूलाई कष्ट नदिनुहोला; किनकि हजुर मेरो छानामनि आउनुहुन म योग्य छैनँ । यसैकारण मैले आफूलाई पनि हजुरकहाँ आउन योग्य ठानिनँ । तर एकै वचन मात्र

बोलिदिनुहोस्, र मेरो दास निको हुनेछ । किनकि म पनि अधिकार-मनि रहेको मानिस हुँ; मेरो अधीनतामा पनि सिपाहीहरू छन्; अनि जब म एकजनालाई ‘जा’ भन्छु, तब त्यो जान्छ; अनि जब म अर्कोलाई ‘आइज’ भन्छु, तब त्यो आउँछ । अनि जब म मेरो दासलाई ‘यो गर्’ भन्छु, तब त्यसले त्यो गर्छ ।” यी कुराहरू सुनेर उनको खातिर येशू छक्क पर्नुभयो, र पछिल्लिर फर्केर उहाँले आफ्नो पछि-पछि आइरहेका मानिसहरूलाई भन्नुभयो: “म तिमीहरूलाई भन्छु, इस्राएली जातिमा मैले यति ठूलो विश्वास कहीं पाएको छैन ।” अनि त्यस घरमा फर्केपछि ती पठाइएकाहरूले त्यस बिरामी भएको दासलाई निको भएको भेटाए ।’

लूका ७:१-१०

आउनुहोस्, हामी यस खण्डमा यी रोमी सुबेदार, यी एक सय सिपाहीहरूका भलादमी सेनाका कप्तानबाट ठूलो विश्वास हुने पाठ सिकौं ! तर पहिले हामी तिनको जीवनको विषयमा एकक्षण विचार गरौं: तिनी यहाँ विदेशमा रोमी सेनाको हाकिम भई सेवारत थिए । तिनी हालैमा सुबेदार थिए । तर तिनको शुरु एउटा साधारण सिपाहीबाट भएको हुनुपर्छ । आफ्नो ड्यूटीमा इमानदार भई तिनले सेनाको पदानुक्रममा उन्नति गरे, तिनी हवलदार भए, पछि तिनी सुबेदार बने । यस सिलसिलामा तिनी इस्राएल देशमा आए; किनकि इस्राएल देश रोमी साम्राज्यको एक प्रान्त थियो । त्यहाँ बस्दा तिनी भौतिक हिसाबले पनि उन्नति गरे: तिनको एउटा घर थियो, तिनको नोकर पनि थियो, जसलाई तिनले बजारमा किने; किनकि तिनको नोकर एउटा दास पो थियो । इस्राएलमा बस्दा तिनले यहूदी जाति र तिनीहरूको धर्म ‘अध्ययन’ गर्न पाए । तिनीहरूबाट तिनी निक्कै

प्रभावित भए; तिनको स्वतन्त्र इच्छा भएको भए तिनी यहूदी हुनेथिए, कि कसो ? तर के गर्ने ? एउटा रोमी नागरिकको निम्ति यो मनाही गरिएको थियो । तब कम्तीमा तिनीहरूको निम्ति एउटा सभाघर बनाउन तिनले आँट गरे । कस्तो भलादमी !! तर अन्तरालमा तिनको दास निक्कै बिरामी भयो । अनि याद रहोस्: त्यो दासचाहिँ तिनको प्रिय दास थियो । किनकि यी सुबेदारको घर त थियो, तर तिनको परिवार भने थिएन । ‘फ्यामिली क्वार्टर’ कहाँ हुन्थ्यो, त्यस जमानामा । तर तिनको यस नोकरले निक्कै राम्रो काम गरेको र तिनको असल, अटल सेवा गरेको हुनुपर्छ । यसकारण समयमा ऊ तिनको प्रिय दास बन्यो । तर हालैमा ऊ बिरामी थियो । उसको बिरामी के थियो ? मत्तीको सुसमाचारबाट यो थाहा लाग्छ: पक्षाघात उसको रोग थियो, अर्थात् रक्तचाप वा अन्य कारणले उसलाई ब्रेन-स्ट्रोक पो भएछ, कि क्या हो ? त्यस समयदेखि ऊ ओछ्यानमा पडिरहेको थियो । अब यी सुबेदारले उसको स्याहार गर्नुपरेको थियो कि ? र डाक्टरको खर्च गर्नुपरेको थियो कि ? तिनको दासको पीडा ज्यादा थियो, सहन नसक्ने किसिमको थियो । ती सुबेदारले त्यो हेर्ने सक्दैनथिए; तिनले उसलाई बचाउन कुनै न कुनै उपाय खोजेर निकाल्नु थियो । तर नोकर जाती हुनुको सद्व्यवहार भन् बिमारी भयो; अनि अब ऊ मर्न लागेको थियो । अनि त्यस बेलामा ती सुबेदार कति भाग्यशाली भए; किनकि तिनले प्रभु येशूको विषयमा सुने; अनि भट्टै तिनले यो मौका छोपेर एउटा टोली उहाँकहाँ पठाइहाले । यस टोलीका सदस्यहरू सबैजना यहूदीहरूका बूढा प्रधानहरू थिए, यहूदी समाजमा नाम चलेका व्यक्तिहरू थिए । अनि तिनीहरूले प्रभुको सामु यी सुबेदारको सहानुभूति गरे: तिनीहरूका

आँखाहरूमा तिनी पूरा योग्य थिए । तर यी सुबेदारले आफूलाई अलिकति पनि योग्य ठान्दैनथिए । किनकि तिनी इमानदार थिए र आफूलाई चिन्दथिए । तिनी येशूकहाँ जान योग्य थिएनन्, आफ्नै आँखामा; येशू तिनको घरमा आउनुहुने ? अहँ, त्यो त भन्नुहुँदैनथियो; किनकि तिनी अयोग्य थिए । यसकारण एकक्षण हामी आफ्नो क्रम रोकौं, र विचार गरौं: प्रभु येशूकहाँ आउन योग्य को होला त नि ?

प्रभु येशूले भन्नुभयो: 'हे सबै परिश्रम गर्ने र भारीले दबिएकाहरूहो, मकहाँ आओ ! म तिमीहरूलाई विश्राम दिनेछु । मेरो जुवा आफूमाथि लगाइराख र मबाट सिक; किनकि म नम्र र हृदयमा दीन छु; र तिमीहरूले आ-आफ्नो मनमा विश्राम पाउनेछौ' (मत्ती ११:२८-२९) ।

यसकारण बुझ्नुहोस्: संसारभरि आफूमा योग्य भएको कुनै व्यक्ति हुँदैन । हामी सबैजना अयोग्य, तुच्छ र निकम्मा मानिस हौं । किनकि हाम्रो पापको भारी छ । यसकारण हामी आफूमा योग्यता नखोजौं, तर मुक्तिदाता प्रभु येशूको निम्तो स्वीकार गरौं ! हामीले आफ्नो पापको भारी उहाँमा बिसाउनुपर्छ; तब हामी मनमा शान्ति पाउनेछौं । तर आधा बाटो गएर यहाँ अडिनुहुँदैन । हामीबाट अधूरो काम हुनुहुँदैन । हाम्रो निम्ति दोस्रो कदम पनि छ: हामीले प्रभु येशूको जुवा आफ्नो काँधमाथि लगाइराख्नुपर्छ, र हामी उहाँबाट सिक्न तयार हुनुपर्छ । तब मात्र दीर्घकालीन शान्ति हाम्रो हुनेछ ।

अब हाम्रो विषयमा फर्केर जाऔं: ती सुबेदारमा एउटा कुरा थियो, जुन कुरा धेरै यहूदी मानिसहरूसँग थिएन: प्रभु येशूमाथि तिनको विश्वास थियो । प्रभु येशूको शब्दअनुसार तिनको विश्वास

असाधारण विश्वास, ठूलो विश्वास थियो । यो कसरी थाहा लाग्छ ? तिनका शब्दहरूबाट यो बुझिन्छ । यसकारण तिनले भनेको कुरा-माथि हामीले एक क्षण ध्यान दिनुपर्छ, तब ठूलो विश्वासको रहस्यको कुञ्जी हाम्रो निम्ति खोलिन्छ । तिनले यसो भने:

“प्रभुजी, हजुरले आफूलाई कष्ट नदिनुहोला; किनकि हजुर मेरो छानामनि आउनुहुन म योग्य छैनँ । यसैकारण मैले आफूलाई पनि हजुरकहाँ आउन योग्य ठानिनँ । तर एकै वचन मात्र बोलिदिनुहोस्, र मेरो दास निको हुनेछ । किनकि म पनि अधिकारमनि रहेको मानिस हुँ; मेरो अधीनतामा पनि सिपाहीहरू छन्; अनि जब म एकजनालाई ‘जा’ भन्छु, तब त्यो जान्छ; अनि जब म अर्कोलाई ‘आइज’ भन्छु, तब त्यो आउँछ । अनि जब म मेरो दासलाई ‘यो गर्’ भन्छु, तब त्यसले त्यो गर्छ ।”

तिनले के भने, के तपाईंले यो याद गर्नुभयो ? ‘प्रभु, एकै वचन मात्र बोलिदिनुहोस्, र मेरो दास निको हुनेछ ।’ प्रभु र उहाँको अधिकारमाथि तिनको पूरा विश्वास थियो । किन ? तिनले प्रभु येशूको विषयमा सुनेका थिए र आफ्नै कानले सुनेका कुरा विश्वास गरे । अनि हामीसित कुरा पनि यस्तै हुनुपर्छ । हामीले परमेश्वरको वचन र विशेष गरी प्रभु येशूको सुसमाचार सुन्नुपर्छ । तब हामीले सुनेको वचनले हाम्रो हृदयमा विश्वास पैदा गर्छ । सुसमाचार नसुनीकन कसैले पनि प्रभु येशूमाथि विश्वास गर्दैन; किनकि साँचो विश्वास सुनाइबाट आउँछ (रोमी १०:१७) ।

अनि यस जीवन-कथाबाट मेरो लागि आशिष भएको कुरा म अब यहाँ तपाईंको निम्ति पेश गर्छु: ती सुबेदारले आफ्नो विश्वास अभैँ यसरी व्यक्त गरे: ‘किनकि म पनि अधिकारमनि रहेको

मानिस हुँ; मेरो अधीनतामा पनि सिपाहीहरू छन् ।’ यी सुबेदारले प्रभु येशूलाई र आफूलाई विचार गरे र केही समानता देखे । तिनी अधिकारमनि रहेको मानिस थिए; यही कारणले तिनको अधिकार थियो, एक सय सिपाहीहरूमाथि, र तिनले आफ्नो अधिकारमा तिनीहरूलाई हुकुम गर्न सके, र तिनीहरूले तिनको हुकुम मान्नुपथ्र्यो । कसैले तिनको कुरा इन्कार गर्न सक्दैनथियो । तिनको अधिकार ठूलो थियो । तिनको अधीनतामा रहेका सिपाहीहरूले जुनै हालतमा पनि तिनको आज्ञापालन गर्नुपरेको थियो । अनि तिनको नोकरको विषयमा पनि कुरा उस्तै थियो; किनकि त्यो त तिनको दास थियो । यसरी तिनका सिपाहीहरूमाथि र तिनको नोकरमाथि तिनको अधिकार जारी रहेको थियो ।

अनि प्रभु येशूको विषयमा तिनको विचार यस प्रकारको थियो: उहाँ पनि अधिकारमनि भएको मानिस हुनुपर्छ । यसकारण एकै वचनले काम गर्छ । प्रभु येशूको एकै वचनले तिनको दास निको हुनेथियो; किनकि उहाँ अधिकारमनि रहनुभएको मानिस हुनुहुन्थ्यो । तब प्रश्न आउँछ: प्रभु येशूको शिर र मालिक को हुनुहुन्थ्यो त ? उहाँले यस विषयमा के भन्नुभयो ?

‘म आफ्नै तर्फबाट केही पनि गर्न सक्दिनँ; ... किनभने म आफ्नै इच्छा होइन, तर मलाई पठाउनुहुने पिताको इच्छा पूरा गर्न खोज्दैछु’ (यूहन्ना ५:३०) । ‘किनभने आफ्नै इच्छा होइन, तर मलाई पठाउनुहुनेको इच्छा पूरा गर्न म स्वर्गबाट ओर्लिआएको हुँ’ (यूहन्ना ६:३८) ।

यसकारण बुभुहोस्, प्रभु येशू परमेश्वर पिताको अधिकारमनि रहनुभएको हुनाले उहाँको अधिकार ठूलो थियो । अनि मैले बुभे:

जुन मानिसमाथि कुनै अधिकार जमाउने व्यक्ति रहँदैनन्, उसको अधिकार कति पनि छैन रहेछ । ती सुबेदारमाथि तिनको मेजर वा अन्य कुनै उच्च सेनाका पदाधिकारी थिए । भन्नु तिनको अधिकार त शक्तिशाली रोमी सम्राटमाथि स्थापित भएको थियो । अनि प्रभु येशू सर्वशक्तिमान् परमेश्वरका एकमात्र पुत्र हुनुभएको हुनाले उहाँको अधिकार ठूलो थियो । उहाँको अधिकार सबै रोग र शारीरिक दुर्बलताहरूमाथि थियो । उहाँको अधिकार सबै दुष्टात्माहरू र शैतानको शक्तिमाथि थियो । उहाँको अधिकार सबै पापीहरूलाई पापको क्षमा दिने अधिकार थियो । उहाँको अधिकार प्रकृतिमाथि थियोः उहाँले आँधीबेही र समुद्रका छालहरूलाई एकै शब्दले हुकुम गर्नुभयो, र तत्कालै ती तत्त्वहरूले उहाँको आदेश माने । आउनुहोस्, हामी उहाँको अधिकारको विषयमा अबै कुरा गरौं ! जीवन दिने अधिकार, मृत्युमाथि अधिकार, आफ्नो मण्डलीमाथि, आफ्ना चेलाहरूमाथि, विश्वासको सम्बन्धमा, विश्रामदिन र परमेश्वरका अरू सबै आज्ञाहरूमाथि, पवित्र धर्मशास्त्रमाथि, सबै भविष्य-वाणीहरूमाथि र संसारका जुनैपनि सरकारमाथि, अँ, स्वर्ग र पृथ्वी-माथि सारा अधिकार उहाँलाई दिइएको छ (मत्ती २८:१८) । यसकारण उहाँको एकै वचनमा सबैले उहाँको हुकुम मान्नुपर्छ । अधिकार भन्ने कुरा यस्तै हुँदो रहेछ । यी सुबेदारले एकै वचन मात्र बोल्नुपरेको थियो, र तत्कालै तिनका सिपाहीहरूले तिनको हुकुम मान्थे । तिनको नोकरको विषयमा पनि कुरा उस्तै हुन्थ्योः उसले तत्कालै तिनको आज्ञा पालन गर्थ्यो । अनि हाम्रो विषयमा कसो हो ? के हामीले प्रभु येशूलाई आफ्नो जीवनमाथि अधिकार दिएका छौं ? के हामी पनि उहाँको अधिकारमनि बसेका मानिस हौं ? तब मात्र

हाम्रो खास अधिकार हुन्छः आफ्नो जीवनमाथि, आफ्नो परिवारमा, आफ्नो काम गर्ने ठाउँमा; आफ्नो बोलावटअनुसार जहाँ परमेश्वरले हामीलाई राख्नुभयो, त्यहाँ उहाँबाट हामीलाई दिइएको हाम्रो अधिकार हुन्छ ।

अनि हामी जतिजनाले प्रभु येशूको नाममा पानीको बप्तिस्मा लिएका छौं, हामीले त्यस बेलामा वास्तवमा प्रभु येशूलाई आफ्नो जीवनमाथि आज्ञा गर्ने र स्वामी हुने अधिकार दिएका छौं । किनभने ती सुबेदारका सिपाहीहरू वा तिनको दासजस्तै हामी प्रभु येशूका चेला भएका छौं, जसको एकमात्र रोजाइ, एकमात्र चाहना र एकमात्र मनसाय उहाँको आज्ञापालन हुन्छ र उहाँको आज्ञापालन हुनुपर्छ । किनकि प्रभु येशूले चेला हुने सम्बन्धमा सबै मानिसहरूलाई यसो भन्नुभयोः ‘जसले मेरो पछि आउने इच्छा गर्छ, उसले आफूलाई इन्कार गर्नुपर्छ, उसले दिनहुँ आफ्नो क्रस उठाउनुपर्छ र ऊ मेरो पछि लाग्नुपर्छ’ (लूका ९:२३) । यसकारण प्रभु येशूका चेला भएका नाताले हामी आफ्नो इच्छाअनुसार चल्न र आफ्नो मनपरी गर्न पाउँदैनौं । हाम्रो एउटै मात्र विकल्प, एउटै मात्र सम्भावना छः हामीले उहाँको आज्ञापालन गर्नुपर्छ, एउटा सिपाहीले जस्तै, अथवा एउटा दासले जस्तै । अनि जसले यो पाठ सिक्छ, उसको अधिकार बढ्छ । अनि जसले यो पाठ सिक्छ, ऊ एक दिन परमेश्वरको उच्च बोलावटको सर्वोत्तम लक्ष्यमा पुग्नेछ । अनि यस कुराले हाम्रो जीवनमा खास भिन्नता ल्याउँछ ।

तब हामी निम्न कुरा विचार गरौं ! घरमा पालेको कुकुर र छाड़ा छोडिएको कुकुरको बीचमा के फरक छ ? घरको कुकुरको मालिक भएको हुनाले त्यो कुकुर काम लाग्छ । त्यसको नाम बोलाउँदा त्यो

आउँछ; त्यसले मालिकको हुकुम मान्छ । त्यस कुकुरबाट काम आउँछ । तर छाड़ा छोडिएको कुकुरको के काम ? त्यो दिनभरि सुत्छ, रातभरि भुक्छ र अरू कुकुरहरूसँग भगडा गर्छ । त्यसबाट कसैलाई कुनै लाभ हुँदैन । त्यो रोगी हुन्छ, त्यो लुते हुन्छ, त्यसले फोहोर मैला खान्छ, त्यो समय नपुगी मर्छ; अनि कसैले पनि त्यसको निम्ति एउटा आँसु बगाउँदैन । छाड़ा छोडिएको कुकुरको हालत यस्तो हो । अनि छाड़ा छोडिएको मानिस पनि मानिस बन्दैन । मानिसलाई एउटा मालिक चाहिन्छ, एउटा असल मालिक चाहिन्छ । धन्य हौं हामी, किनकि हामीमाथि अधिकार जमाउने बुबाआमा भए । यसकारण हामी सभ्य मानिस बन्यौं । धन्य हौं हामी, किनभने हामीमाथि असल सरकार र त्यसको अधिकारीवर्ग छ ! तब हाम्रो देश बन्छ र उँभो लाग्छ । अनि धन्य हो त्यो मानिस, जसका मालिक प्रभु येशू हुनुहुन्छ ! किनकि ऊ अवश्य परमेश्वरको इच्छाअनुसार आफ्नो जीवनको उद्देश्य पूरा गरेर छोड्नेछ ।

यो पनि विचार गर्न लायकको कुरा हो: कालिम्पोङ्ग शहरको थाना डाँडामा एकजना भाइले ट्राफिक प्रहरीको काम गर्छ । उसले प्रहरी पोशक लगाएको छ; अनि उसको हातमा एउटा सीटी छ । अनि उसले सीटी बजाउँदै र हातले इसारा गर्दै सम्पूर्ण ट्राफिक मिलाउँछ र सठीक पार्छ । सबै कार, वाहन र ठूला-ठूला ट्रकहरूका चालकहरूले उसको आज्ञा मान्दछन्; किनकि सरकारले उसलाई यो अधिकार दिएको छ, र उसले आफूलाई दिइएको अधिकार सठीक प्रयोग गर्छ । हाम्रो जीवनमा पनि यस्तै हुनुपर्छ । परमेश्वरले हामीलाई पनि अधिकार दिनुभयो: आफ्नो जीवनमाथि, बुबाआमा भएर आफ्नो परिवारमाथि, कामदार भएर वा नाइके भएर आफ्नो काम

गर्ने ठाउँमा, स्कूलमा वा कार्यालमा, अनि कसैलाई पास्टर र एल्डरको हैसियतले स्थानीय मण्डलीमाथि अधिकार दिइएको छ । तर हामीले पहिले आफूमाथि प्रभु येशूको अधिकार स्वीकार गर्नुपर्छ, नत्र ता हामी आफ्नो अधिकार सठीक प्रयोग गर्न सक्दैनौं, तर हामी भूल गर्न पुग्छौं । हामी पहिले परमेश्वरको निम्ति असल सिपाही वा असल दास बन्नपर्छ, जस्तै लेखिएको छ:

हे दासहरूहो, शरीरअनुसार तिमीहरूका मालिकहरू जो छन्, सबै कुराहरूमा उनीहरूको आज्ञापालन गर ! मानिसहरूलाई खुशी पार्नेजस्तै तिमीहरूले आँखाको अगाडि कुनै सेवा गर्नुहुँदैन, तर परमेश्वरको डर मानेर हृदयको सच्चाइसाथ सेवा गर्नुपर्छ ! अनि तिमीहरू जे गर्छौं, सो मानिसहरूको निम्ति होइन, तर प्रभुको निम्ति गर्ने गरी तनमनले गर, यो जानेर कि प्रभुबाट तिमीहरूले इनाम पाउनेछौं; किनकि तिमीहरू प्रभु ख्रीष्टको सेवा गर्छौं' (कलस्सी ३:२२-२४) ।

प्रभुको दासले के गर्नुपर्छ ? उसले सबै कुराहरूमा आज्ञापालन गर्नुपर्छ । यो हामीले घरमा आफ्नो परिवारमा सिक्नुपर्छ; बुबाआमाको आज्ञापालन गरेर यो सिक्नु छ । काम गर्ने ठाउँमा हामीले आज्ञापालन गर्न सिक्नुपर्छ । मण्डलीमा हामीले अगुवाजनहरूको आज्ञापालन गर्न सिक्नुपर्छ । हामीले आफूमाथि रहेको अधिकारीको अधिकार स्वीकार गर्नुपर्छ र तिनको अधीनतामा बस्नुपर्छ । हामीले आफ्नो इच्छा इन्कार गर्न सिक्नुपर्छ; हामी परमेश्वरको इच्छाअनुसार हामीमाथि अधिकारी हुनेहरूको आज्ञापालन गर्नमा सक्षम हुनुपर्छ । तर हामीले मानिसहरूलाई खुशी पार्ने गरी कुनै कामकुरा गर्नुहुँदैन । हो, हामीले यसमा अरूका आँखाहरू छल्ल्न सकौंला, तर प्रभु येशू

हाम्रो मनसाय जान्नुहुन्छ । यसकारण जे हामी गर्छौं, त्यो हामीले परमेश्वरको डर राखेर सदैव इमानदार हृदयको साथ गर्नुपर्छ; किनकि हामी उहाँका दासदासी हौं, हामी प्रभुको सेवा गर्छौं । हामीले तनमनले सबै कुरा पूरा गर्नुपर्छ, तब हामी एक दिन उहाँबाट इनाम पाउनेछौं ।

‘किनकि जसले सेवकको काम राम्ररी गरेका छन्, उनीहरूले आफ्नो निम्ति एउटा असल दर्जा प्राप्त गर्छन् र ख्रीष्ट येशूमा भएको विश्वासको सम्बन्धमा ठूलो हिम्मत पाउँछन् ।’

१ तिमोथी ३:१३

हामीले सेवकको काम कसरी गरिन्छ, सो कुरा राम्ररी जान्नुपर्छ; तब हाम्रो आत्मिक दर्जा बढ्छ । हामीले दास हुन सिक्नुपर्छ; तब हामी प्रभुमा ठूलो हिम्मत पाउँछौं; तब हाम्रो विश्वास ठूलो हुनेछ, ती सुबेदारको जत्तिकै । किनकि जब हाम्रो अधिकार बढ्छ, तब हाम्रो विश्वास पनि बढ्नुपर्छ; नत्र हामीले यो अधिकार थाम्न सक्दैनौं । तर अधिकार बढ्नुको निम्ति पहिले हामीले आफूलाई प्रभुको अधिकार-मनि सुम्पनुपर्छ अनि आज्ञकारी र विश्वासयोग्य हुन सिक्नुपर्छ । यस सम्बन्धमा हरेक सानो कुरा, हरेक नगण्य कुरा पनि गनिन्छ । अन्तमा आएर म तपाईंलाई लूका १७:५-१० पदहरूको खण्ड पढ्ने सल्लाह दिन्छु, जसको सार यस प्रकारको छ:

प्रभु येशूका चेलाहरूले आफ्नो विश्वास बढेको र ठूलो भएको इच्छा गरे; अनि उहाँले यसको निम्ति तिनीहरूलाई सय तरिका बताउनुभयो । अनि यसको निम्ति एउटै मात्र तरिका हुँदो रहेछ । यसकारण उहाँले एकजना मालिक र तिनको दासको उदाहरण दिनुभयो: दिनभरि त्यस दासले बारीमा काम गरेको थियो; अनि

साँभमा घर आएर त्यसले बिसाउन पाएन, तर अभै पनि त्यसले आफ्ना मालिकको सेवा-टहल गर्नुपरेको थियो । अनि निष्कर्षमा प्रभु येशूले आफ्ना चेलाहरूलाई भन्नुभयो: ‘यसरी नै तिमीहरूले पनि जब तिमीहरूले अद्याएका सबै कामकुराहरू गरिसक्छौ, तब तिमीहरूले भन्नपछि: “हामी निकम्मा दास हौं; किनभने हामीले त्यही मात्र गरेका छौं, जे गर्न हाम्रो कर्तव्य थियो” ’ (लूका १७:१०) ।

यस सम्बन्धमा तपाईंले कुरा अभ बढी बुझ्न, हामीलाई सोध्न वा सिक्न चाहनुभयो भने अथवा तपाईंलाई तपाईंको जीवनमा आत्मिक सहायताको खाँचो परेमा निम्न ठेगानामा हामीसित सम्पर्क राख्नुहुन अनुरोध गर्छौं । धन्यवाद ।

email: nbcinepal@gmail.com

प्रिय पाठक मित्र, आज सुनौलो मौका छोजुहोस्, र ‘आशाको किरण’ अन्तर्गत हाम्रा रेडियो कार्यक्रमहरू सुन्नहोस्, साथै अडियो पोटकास्ट, रोचक किताबहरू र अन्य आत्मिक पुस्तक-पुस्तिकाहरू सितैँमा हाम्रो निम्न web-page बाट डाउन-लोड गरेर पढ्नुहोस्:

www.nbcinepal.org

